

Una màquina d'espavilar ocells de nit - Jordi Lara

Algunes cultures han sabut actualitzar la tradició i convertir-la en una icona de la modernitat: el vell rhythm and blues es va convertir en rock and roll, i les balades irlandeses s'han anat transformant en pop ballable. Mentrestant, la sardana continua sent el paradigma de l'anacronisme barretinaire. *Una màquina d'espavilar ocells de nit* desenvolupa aquestes presumptes contradiccions. Al primer conte, al protagonista li neguen unes calades de porro perquè li agraden les sardanes. En un altre, un rocker militant l'obliga a decidir entre simfonies o distorsió.

Jordi Lara (Vic, 1968) és un músic que des del 2000 ha publicat quatre llibres. *Una màquina d'espavilar ocells de nit* és una incursió en l'autobiografia literària escrita amb voluntat –plenament reeixida– d'estil. El primer, segon i quart contes, que recreen les primeres passes d'un adolescent en el món de la cobla, del piano i de l'orgue eclesiàstic són antològics. Lara pren unes experiències que sovintegen poc en la nostra ficció i les rescriu amb un to entre murri i elegíac, traient un gran rendiment del llenguatge en general i dels diàlegs en particular, que són una festa de naturalitat i eficàcia. “No em decidia ni pel foc del saltamarges ni pel caliu d'un nòvio formal”: si Vayreda i Loquillo conviuen en una sola frase, potser la fusió encara és possible.

La resta dels contes reproduïxen el que abans se'n deia un quest i ara es denomina *making of*. L'autor hi plasma la seva investigació sobre sardanistes de relleu, i aconsegueix interessar el lector ni que sigui sardanòfob. Però no ens enganyem: haurien de formar part d'un altre llibre. Quan la música se separa del món íntim del personatge principal, ens trobem dins l'àmbit de la divulgació, que és un gènere molt digne però que se situa a l'altra banda de la ficció. Quan, al començament del text dedicat a Juli Garreta, Jordi Lara confessa que havia pensat dedicar-li un conte, el lector es queda amb la recança de llegir-lo.